

Forfatter: Behrens, I. P.

Titel: BREV FRA: Behrens, I. P. (1848-07-03)

Citation: Behrens, I. P.: "BREV FRA: Behrens, I. P. (1848-07-03)", i *Breve fra danske Krigsmænd*, s. 53. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-000621307-000-shoot-L0006213070000028.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Krigsmænd

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lieutenant I. P. Behrens *) til sin Broder.
Steenvad Mølle ved Colding 3 Juli 1848.

Kjære Broder!

Siden mit sidste Brev dateret Christiansfeldt er der fore-gaaet meget og desværre kun sørgelige Begivenheder, som det vilde blive for vidtløftig at detaillere. 2 Gange er jeg begyndt paa Breve, men bestandig blenet afbrudt, om det skal lykkes mig den 3die Gang, maa jeg overlade til Forsynet. Fra Christiansfeldt blev Bataillon sendt i Qvarteer til Heils, en velhatiende og smuk Landsby Øst for denne. Det var lykkelige Dage jeg tilbragte der, og de mindede mig kun alt for meget om Sjælland og Fyeu; men det Gode varede kun kort; detacheret til Haderslev for at gjøre Forposttjeneste, har jeg tilbragt min mestes. 54 Tid paa Landeveien og under aaben Himmel, utallige Gange gjennemblødt af Regn og igjen tørret af den skarpe Vind. Saaledes var jeg ogsaa paa Piquet den Dag, at Fjenden angreb vor Stilling ved Haderslev. Vi erholdt Ordre til at besætte nogle Løbegrave, ester at have optaget de yderste Poster, der bleve kastede tilbage af den os langt overlegne Fjende. I disse Grave kæmpede vi i henved 6 Timer, og skulde godt have holdt ud 6 Timer endnu, hvis Fjenden ikke havde gjort Mine til at omgaae vor Stilling og taget os paa denne Maade saavel for som bagfra. Kl. 10 ophørte Skydningen paa begge Sider, men Fjenden trak sig ikke længere tilbage end vi tydelig kunde bemærke hans Forposter. Vi vare alle glade, og de dansksindede Indvaanere i Haderslev strømmede ud til os med Levnetsmidler og Halm, da de ligesaavel som vi ventede, at vi skulde forblive Natten over i Løbegravene og derpaa fortsællte Kampen den føl-gende Dag. De trykkede vore Hænder og bade os ikke igjen at sorlade dem, da de srygtede for Skovskaderne, saaledes kaldte de Friskarerne; de fortalte os tillige, at de fra deres Vinduer havde seet mange Fjender falde, medens vi derimod kun ialt mistede 10 Døde og Saarede, da vi stode godt dækkede i vore Grave og havde ret godt Sigte paa Fjenden, uagtet de vidste meget godt at skjule sig bag Gjærderne; desfornden begaaer de den Feil at sigte for høit, som havde tilfølge, at de istedetfor at ramme os, skoge Tagene i Byen istykker. Imidlertid havde jeg dog nær faaet en Kugle. Jeg havde nemlig posteret 10 Mand af mit Peloton paa en høi for at dække nogle Espingoler; denne høi laae omtrent 30 Skridt fra vore Løbegrave. Da jeg ikke rigtig endnu kjendte Espingolernes Virkning, benyttede jeg et Øieblik, hvori Ilden spates at være ophørt, og løb i Gallop over til Høien. Pludselig pebe 3 Kugler forbi mig, og de vare ikke daarlig renede, thi den ene slog an mod min Sabelsko, en anden slog an mod et Træ lige ved Siden af min høire Arm, den 3die peb forbi. Jeg naaede imidlertid Høien og jeg troer nok, at Espingolerne hævnede mig, thi jeg saae igjennem min Kikkert, at de rensede et heelt Gjærde, maaskee det samme, som havde sendt mig de 3 Kugler. Om Natten Kl. 2 erholdt vi Ordre til at trækkes. 550s ud af Byen, da der var kommet Underretning om, at Fjenden stærkt havde omgaaet vor høire Fløi, medens den Deel, der stod ligeoverfor os, kun bestod af Schlesvigholsteinske Tropper og Friskarer, der skulde beskjæstige os, for at Fjenden omtrent 25000 Mand stærk kunde falde os i Ryggen. Vi forlode Byen i al Stilhed, men Indvaanerne havde dog faaet Underretning derom og stode i deres Porte og Døre, nogle med sørgmodige Blikke, andre derimod med glædestraalende Ansigter, thi Haderslev er vistnok en Rede for Schlesvigholsteinerne. Vi maatte nu marschere i Regn og Slud til Colding, ester at have vaaget i 48 Timer og kæmpet i 8. At det regnede var paa en Maade vor Lykke, thi derved blev Morgenen endnu mere mørk og for-hindrede Fjenden i at see vort Tilbagetog, thi vare vi blevne angrebne, var vor Bataillon, der var den sidste, der forlod Haderslev, uden Tvivl blevet oprevet, da Mandskabets Kræfter fuldkommen var ndtømt. Jeg for min Person havde kun nydt 1 Glas Portviin og 2 Stykker Brød, som et nydeligt Pigebarn, Datter af en velhavende Rebslager, gav mig, hun forærede mig tillige en Bonqnet Roser ved Asskeden. Det skulde glæde mig engang at see denne vakkre Familie, som uagtet det store Tab, de havde lidt ved at deres store Hange var blevet ødelagt ved vore Løbegrave, dog uddeelte Fødevarer til over 100 Mand. Og naar man spørger, hvad Løn fik de: om Aftenen gik de glade til Ro, og om Ratten listede vi os bort. Det kan skjære mig i Hjættet, naar jeg tænker derpaa. Jeg vil gjerne kæmpe, til jeg segner, naar kun mit Fødeland maa bestaae, men at see disse Skurke as Tydskere bestandig overvælde os med Overmagt, det er for tungt. England, Rusland forlader os. Svørrig er vankelmodig, og medens at deres Tropper mæske sig i Sjælland og Fyen, staae vi ved Kongeaaen og vi maae takke Gud til, at Fjenden ikke ogsaa overskrider denne; dog hvorlænge vil han for-blive rolig? At passere denne er en Bagatel og vi maae da enten priisgive Jylland eller levere et Slag. Følgerne ere let at see. Dog før det sidste end det sørste, Æren er da srelst; dog endnu kan der net være Redning for Jylland; men hvor-ledess. 56vi igjen skal faae Slesvig, er mig ubegribeligt, hvis ikke de standinaviske Sympathier viser sig paa en anden Maade.

Din Broder
I. P. Behrens.